

Simona Lungu

Întoarce-te la mine

Volumul I

Bookzone.ro
BUCUREȘTI, 2019

„Un om tare, când e lovit,
își sporește puterea.”

Seneca

CAPITOLUL 1

Cât timp a trecut?

Continui să privesc fotografia îngălbenită de timp din care reiese zâmbetul ștrengăresc al fetei.

Of, oare cât a trecut de atunci? îmi vine iar în minte această întrebare.

Nici măcar n-am mai calculat timpul trecut, dar această ramă e așezată de mult aici, pe etajera la fel de veche ca și ea. Privesc chipurile celor trei din ochii cărora reies starea de bine, optimismul și lipsa grijilor. Bărbatul de vreo patruzeci de ani are capul îndreptat spre femeia brunetă, cu părul ondulat, care-i întoarce privirea, dragostea și respectul pe care i le poartă. În față, între ei, se află rodul dragostei lor, copia fidelă a femeii, o brunețică cu bucle, având în jur de doisprezece ani. Zâmbetul larg îi luminează întreaga figură. O familie fericită! Asta sugerează fotografia și chiar așa era.

Știu! Acum știu cât a trecut de atunci. O viață de om! Atât a mai rămas din acea perioadă, o fotografie veche și câteva amintiri, vorbe sau învățăminte pe care le primește o fiică de la părinții săi.

Îmi mut privirea mai la dreapta, unde dau de o altă imagine, care-mi face inima să bată parcă mai iute. Din ea mă privesc aceleași persoane, însă ceva pare schimbat. Mimica lor este mai serioasă, încruntarea făcându-și loc pe fața bărbatului, îmbătrânindu-l subit. Nu pare să fi trecut prea mulți ani, ținând cont de micuța devenită o adevărată domnișoară.

Iau fotografia în mână și mă așez pe fotoliul din apropiere, ținând-o cât mai aproape de inima mea.

Și totuși, amintirile care se îngrămădesc acum în minte și se încăpățânează să iasă la iveală, sunt de atunci, nu din perioada fericită, ci din aceea care a transformat acel cuplu și i-a făcut pe cei doi să pară mult mai trecuți decât erau de fapt. Și totuși... of... și totuși, atunci am început să trăiesc cu adevărat.

1941

- Mamă, te rog! Chiar vreau acea rochie, e pur și simplu superbă!

- Dar dragă, știi prea bine că banii ne sunt limitați, nu putem face cheltuieli prea mari. Nu poți să știi ce aduce ziua de mâine!

- Of, mamă! Te rog, nu-mi spune iar aceeași poveste. Da, știi, e război, dar asta nu înseamnă să nu

mai trăim! îmi dau ochii peste cap, exasperată de concepțiile mamei.

Nu-mi răspunde nimic. Nu mai ripostează în niciun fel, nicio justificare, nimic, trezindu-mi curiozitatea și întorc capul, căutând-o. E în picioare, în dreptul ferestrei mari din camera de zi și privește trotuarul din jurul casei, la oamenii grăbiți și gălăgioși. Nu trebuie să mă apropii pentru a ști ce o îngrijorează.

Încep să apăs clapele cu repeziciune și o las în gândurile sale. Doamna Rosier ar fi îngrozită dacă m-ar auzi acum.

"Lentement! Lentement!" ar spune cu ochii ieșiți din orbite.

"Domnișoară, trebuie să trăiești și să simți muzica!" ar continua după ce și-ar flutura evantaiul său imens.

Dar îndepărtez gândul, continuând în același mod, până la finalizarea partiturii și revin la realitate. O simt pe mama în spate, mângâindu-mi ușor părul.

- Of, copila mea, nici nu știi cât de rău îmi pare pentru ce trebuie să trăiești. N-am crezut niciodată că vei apuca aceleași vremuri pe care le-am trăit și noi, când eram de vârsta ta. E cumplit. Războiul e cumplit!

- Mamă, dar nu e atât de rău! În afară de câțiva nemți zăriți pe ici, pe colo, nu s-a schimbat mare lucru.

- Draga mea, s-au schimbat foarte multe, dar n-ai avut de-a face cu ele. Tinerii ne pleacă la război, din ce în ce mai multe restricții, chiar și luminile suntem obligați să le stingem devreme. Mulți au început să renunțe, își lasă casele și cu te miri ce, se îndepărtează de oraș.

Simt tristețea din voce și știu că are dreptate, asta am văzut-o de fiecare dată când o însoțesc la cumpărături. Măcelăria este mai mult goală, provizii găsim doar pentru că măcelarul are o anumită afinitate pentru ea și îi pune la dispoziție tot ce are mai bun. Aceași situație și la băcănie, unde lucrează una dintre vecine și ne servește pe ascuns.

Și totuși, viața merge mai departe. Prietenele mele sunt îmbrăcate cu haine sofisticate, iar acest exemplu vreau să-l urmez. De curând am scăpat de uniforma de la școală și chiar nu înțeleg de ce mama refuză vehement să-mi facă plăcerea, doar n-am dus lipsă de venituri până acum! Știu că aș reuși mult mai repede să capăt cele dorite rugându-l pe tata, însă nu-mi permit să trec peste cuvântul ei.

- Mamă, ești mult prea pesimistă! mă răsucesc la timp pentru a-i observa oftatul, ascuns sub un mic surâs.

- Sunt pesimistă, cu toate că mi-ar plăcea să cred că sunt realistă, iar tu prea copilăroasă și sper din tot sufletul să rămâi așa, să nu te schimbi prea curând, să nu te faci aceste vremuri să renunți la vise și mai ales la optimismul tău!

Se apleacă și mă sărută ușor pe obraz.

- Hai, du-te să-ți iei rochia aia până se trezește tatăl tău! Te îmbraci cu ea la cina din seara asta.

- O, mamă, îți mulțumesc! sar de gâtul ei și țopăi fericită.

Fug spre ieșire, îmi iau poșeta și nu mă opresc decât la magazinul din colțul străzii, unde am zărit cu o zi în urmă, pe manechinul din vitrină, o rochiță superbă.

Fetele vor fi invidioase! gândesc în timp ce vânzătoarea drăguță mă ajută s-o îmbrac.

Chiar și această doamnă începe să zâmbească când îmi observă entuziasmul. Încheie pe rând nasturii micuți din față, de la baza gâtului spre talie. Nu apucă să termine pentru că încremenim. Sirenele din oraș ne asurzesc, iar după câteva secunde în care toată lumea

din magazin a amuțit, se crează panică. Se produce o mare forfoteală, câteva doamne încearcă să iasă grăbite spre ușă, lovindu-se și împiedicându-se una de alta, țipând care mai de care. Le urmăresc fără să reacționez, până în momentul în care mă simt apucată de braț și împinsă spre intrare.

- Hai! Trebuie să ajungem la buncăr cât mai repede!

Ce?

Am mai auzit sirenele antiaeriene de vreo două ori și ne-am grăbit spre adăpost, dar acum sunt singură, părinții mei au rămas acasă și cu siguranță mă așteaptă. Nu pot pleca fără ei.

- Nu! Trebuie să merg acasă, nu stau departe și...

- Nu pleci nicăieri! Vii cu mine!

- Doamnă, nu vin nicăieri fără ai mei!

- Nu vreau să am pe conștiință o tânără nechibzuită! mă trage cu putere după dânsa spre trotuar, unde suntem asaltate de o mulțime îngrozită care aleargă în aceeași direcție.

Dar, părinții mei... nu mai apuc să ripostez, oricum nici nu mă aude în vacarmul ăsta. Sirenele urlă, lumea țipă și sunt prinsă la mijloc, împinsă de mulțime

până în buncărul care deja este aproape plin. Ajung cumva lângă un perete de care mă lipesc și privesc îngrozită împrejur. Bărbații își țin soțiile la piept, cu brațul, iar copiii agățați de gâtul lor, murmurându-le cuvinte de încurajare. Figura îi trădează, fiind la fel de speriați. Femeile plâng încet, dar cele mai panicate sunt bătrânele, care se roagă cu voce ridicată la divinitate, să ni se ierte păcatele și să fim ocrotiți. Panica începe să pună stăpânire pe mine și-mi dau seama că n-am mai simțit-o până acum, probabil brațul tatei și al mamei o alungau de fiecare dată, nelăsând-o să se instaleze la niciunul dintre noi.

– *Noi suntem cei trei mușchetari!* spunea tata mereu.

– *Toți pentru unul și unul pentru toți!* continuam râzând, făcând-o și pe mama să zâmbească.

Părinții mei. Of, unde or fi? M-am uitat în toate părțile, atât cât am putut, fără vreo izbândă însă, iar acesta e cel mai apropiat adăpost de strada noastră. Recunosc câțiva vecini, dar nu și pe ei.

De această dată totul pare diferit, se aud șuierături puternice, iar pământul se cutremură. La fiecare zgomot mai puternic, oamenii încep să țipe și se roagă mai mult, băgându-se unii în alții.

Oare au rămas acasă? Sigur tata a insistat să rămână acolo, crezând că e inutil să se grăbească la adăpostul plin, cum a mai făcut-o, și totul în zadar, fiind o alarmă falsă. Doar câteva bombardiere rusești care au escaladat cerul.

Dar nu și acum! Acum ceva se întâmplă, pentru că iar se zguduie pământul, căzând pe noi firicele de praf. Lumina pâlpâie, într-un final stingându-se, producând alte urlete de spaimă. Nu știu cât trece așa, poate sunt câteva secunde sau poate minute întregi, habar n-am, dar mi se par infinite. Frica m-a paralizat. Nu mișc, nu țip, nu mă agit, nu vorbesc... nimic, doar stau cu ochii închiși și mă alătur rugăciunilor pe care le aud în acest moment.

Doamne ai grijă de noi! Te rog, Doamne, și părinții mei să fie bine!

La un moment dat, mă simt iar luată pe sus și deschid ochii, panicată. Sunt împinsă spre lumina dinspre exterior. Ieșim și nu se mai aude nimic, toți au amuțit, cel puțin pentru moment. Nu-mi vine să cred ce am în fața ochilor, peisajul dezolant care ne înconjoară. Frumosul meu cartier e devastat, praful și fumul mă îneacă, iar priveliștea mă sperie mai mult decât orice. Vreo două case sunt dărmate pe jumătate, formând o grămadă de moloz amestecat cu lemn.

Dumnezeule, ce-a fost asta? De asta se teme mama? Mama!

O iau la fugă printre oameni, încercând să-i ocolesc pe cei care dau o mână de ajutor, urcându-se pe dărmături, căutând cu mâinile goale supraviețuitorii. Locuiesc destul de aproape, dar am impresia că nu mai ajung, că picioarele refuză să se deplaseze și trebuie să fac un efort supraomnesc pentru a înainta. Recunosc o vecină tânguindu-se pe trotuar, rupându-ți sufletul de milă, privind înlăcrimată spre fumul care iese din casa ei. Nu mă mai opresc, nu mai vreau să văd și să aud suferința altcuiva, nu până nu-mi văd părinții. Și ajung...

Totul se oprește. Nu mai aud, nu mai văd, nu mai simt, nu mai gândesc. Au loc întâmplări la care eu particip doar fizic, împinsă de la spate de mătușa mea, care a apărut de undeva, cândva, forțându-mă să fac unele lucruri. Sunt un robot, o mașină fără voință, fără simțăminte proprii. Totul s-a oprit atunci și acolo, când am găsit ceea ce cândva a fost locuința mea, la care mă întorceam cu drag de fiecare dată, de oriunde veneam.

Am rămas pe o ridicătură de pământ, privind pierdută oamenii ajutați de soldați, scoțându-mi pe rând părinții, punându-i într-o căruță. Atunci mătușa a apărut și m-a târât până la casa ei. Am fost și la înmormântare, sprijinită bine de braț de verișoara mea,

nu c-ar fi fost nevoie, oricum mă țineam după ei, dar doar atât. Doar fizic. Am văzut totul, dar n-am putut să reacționez sau să gândesc.

Nu. Totul s-a oprit atunci și acolo.